

Sygn. akt VI ACa 485/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 lipca 2017 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie VI Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SA – Ksenia Sobolewska - Filcek

Sędzia SA – Małgorzata Kuracka (spr.)

Sędzia SA – Agata Zając

Protokolant: – protokolant Katarzyna Mikiciuk

po rozpoznaniu w dniu 11 lipca 2017 r. w Warszawie

na rozprawie sprawy z powództwa J. C. i L. C.

przeciwko (...) S.A. z siedzibą w W. i (...) spółce z o.o. z siedzibą w W.

o ochronę dóbr osobistych

na skutek apelacji pozwanych

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 21 października 2015 r., sygn. akt IV C 116/15

I.zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

a) w pkt. 1 słowo „rejestrator” zastępuje słowem „abonent”, po słowach „dobra osobiste” wpisuje słowa: „w postaci prywatności i czci”, wykreśla słowa: „któremu będą przypisane słowa kluczowe (tagi) (...) i (...)”,

b) w pkt. 2: słowo „rejestrator” zastępuje słowem „abonent”, po słowach „dobra osobiste” wpisuje słowa: „w postaci prywatności i czci”, wykreśla słowa: „któremu będą przypisane słowa kluczowe (tagi) (...) i (...)”,

c) w pkt. 3: po słowach „dobra osobiste” wpisuje słowa „w postaci prywatności i czci”, wykreśla słowa: „któremu będą przypisane słowa kluczowe (tagi) (...) i (...)”,

d) w pkt. 4: po słowach „dobra osobiste” wpisuje słowa: „w postaci prywatności i czci”, wykreśla słowa: „któremu będą przypisane słowa kluczowe (tagi) (...) i (...)”,

e) w pkt. 5: wykreśla słowa „solidarnie” oraz „ i ich archiwów”,

f) pkt. 6 nadaje brzmienie: w przypadku niewykonania przez któregokolwiek z pozwanych zobowiązania, o którym mowa w pkt. 1,2,3,4, upoważnia powodów do opublikowania takiego ogłoszenia w serwisie internetowym (...) na koszt tego pozwanego, który obowiązku nie wykonał,

g) w pkt. 7: oddala roszczenie o zasądzenie kwoty 200 000 zł (dwustu tysięcy złotych) z odsetkami ustawowymi od dnia 7 lipca 2011 r. na rzecz (...) w O.,

h) w pkt. 8: koszty postępowania pomiędzy stronami wzajemnie znosi,

II. oddala apelację w pozostałej części,

III. koszty postępowania apelacyjnego pomiędzy stronami wzajemnie znosi.

VI A Ca 485/16 Uzasadnienie

Dnia 23 grudnia 2010 r. (data prezentaty) powodowie J. C. i L. C., złożyli pozew o ochronę dóbr osobistych przeciwko pozwanym: (...) Sp. z o.o. w W., obecnie (...) S.A. w W. i (...) Sp. z o.o. w W., wnosząc o:

1. zobowiązanie pozwanego (...) Sp. z o.o. do zamieszczenia na jego koszt, w terminie czternastu dni od uprawomocnienia się wyroku, ogłoszenia o tytule: „**(...) przeprasza J. P. i L. C.**” i treści: „**Zarząd Spółki (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W., abonent domeny (...) przeprasza Panią J. C. i Pana L. C. za publikację informacji i zdjęć bezprawnie naruszających Ich dobra osobiste w serwisie internetowym** (...)” któremu przypisane będą słowa kluczowe (tagi) (...) i (...), na stronie głównej serwisu (...) w formacie nie mniejszym niż 400x400 pikseli przez okres 24 godzin, a następnie w serwisie (...) przez okres 30 dni;

2. zobowiązanie pozwanego (...) Sp. z o.o. do zamieszczenia na jego koszt, w terminie czternastu dni od uprawomocnienia się wyroku, ogłoszenia o tytule: „**(...)**” i treści: „**Zarząd Spółki (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W., abonent domeny (...) przeprasza Panią J. C. i Pana L. C. za publikację informacji i zdjęć bezprawnie naruszających Ich dobra osobiste w serwisie internetowym** (...)” któremu przypisane będą słowa kluczowe (tagi) (...) i (...), na stronie głównej serwisu (...) w formacie nie mniejszym niż 400x400 pikseli przez okres 24 godzin, a następnie w serwisie (...) przez okres 30 dni;

3. zobowiązanie pozwanego (...) Sp. z o.o. do zamieszczenia na jego koszt, w terminie czternastu dni od uprawomocnienia się wyroku, ogłoszenia o tytule: „**(...) przeprasza J. P. i L. C.**” i treści: „**Zarząd Spółki (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W., wydawca serwisu (...) przeprasza Panią J. C. i Pana L. C. za publikację informacji i zdjęć bezprawnie naruszających Ich dobra osobiste w serwisie internetowym** (...)” któremu przypisane będą słowa kluczowe (tagi) (...) i (...), na stronie głównej serwisu (...) w formacie nie mniejszym niż 400x400 pikseli przez okres 24 godzin, a następnie w serwisie (...) przez okres 30 dni;

4. zobowiązanie pozwanego (...) Sp. z o.o. do zamieszczenia na jego koszt, w terminie czternastu dni od uprawomocnienia się wyroku, ogłoszenia o tytule: „**(...) przeprasza J. P. i L. C.**” i treści: „**Zarząd Spółki (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W., wydawca serwisu (...) przeprasza Panią J. C. i Pana L. C. za publikację informacji i zdjęć bezprawnie naruszających Ich dobra osobiste w serwisie internetowym** (...)” któremu przypisane będą słowa kluczowe (tagi) „J. P. i (...)”, na stronie głównej serwisu (...) w formacie nie mniejszym niż 400x400 pikseli przez okres 24 godzin, a następnie w serwisie (...) przez okres 30 dni;

5. zobowiązanie solidarnie pozwanych (...) Sp. z o.o. i (...) Sp. z o.o. do usunięcia na stałe z prowadzonych przez siebie serwisów i ich archiwów artykułów:

a. „**(...)**”, znajdującego się obecnie na stronie:

(...)

b. „**(...)**”, znajdującego się obecnie na stronie:

(...)

c. „(...)”, znajdującego się obecnie na stronie:

(...)

d. „(...)”, znajdującego się obecnie na stronie:

(...)

e. „(...)”,

znajdującego się obecnie na stronie:

(...)

f. „(...)”, znajdującego się obecnie na stronie:

(...)/

2. upoważnienie powodów do opublikowania ogłoszenia, jak w pkt 1, 2, 3 i 4 na solidarny koszt pozwanych w serwisie internetowym (...) w przypadku niewykonania przez pozwanych ogłoszeń w terminie przewidzianym;

3. zasądzenie solidarnie od pozwanych na rzecz (...), ul. (...), (...)-(...) O., kwoty 100.000 zł (sto tysięcy złotych) z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty;

4. zasądzenie solidarnie od pozwanych na rzecz każdego z powodów zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych (k.4-7).

Dnia 11 marca 2011 r. (data prezentaty) pozwany (...) Sp. z o.o. wniósł o zwrot pozwu jako nienależycie opłaconego, a w przypadku uiszczenia opłaty od pozwu w należytej wysokości, o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów postępowania sądowego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych (k. 132).

Dnia 18 marca 2011 r. (data prezentaty) pozwany (...). Sp. z o.o. . wniósł o zwrot pozwu jako nienależycie opłaconego, a w przypadku uiszczenia opłaty od pozwu w należytej wysokości, o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów postępowania sądowego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych (k. 143).

Opłata od pozwu została wniesiona w kwocie 7.400 zł (k.4) i uzupełniona o kwotę 5000 zł (k.246). Pozew został opłacony należycie.

Dnia 22 czerwca 2011 r. powodowie, rozszerzyli powództwo, wnosząc o:

1. w punkcie 5 pozwu: uzupełnienie listy artykułów, których usunięcia na stałe z prowadzonych przez pozwanych serwisów i ich archiwów żądają powodowie o artykuł „(...)”, znajdującego się obecnie na stronie:

(...);

2. w pkt 7 pozwu: zasądzenie solidarnie od pozwanych na rzecz (...) ul. (...), (...)-(...) O., kwoty 200.000 zł (dwieście tysięcy złotych) z odsetkami ustawowymi od kwoty 100.000 zł od dnia wniesienia pozwu i od kwoty 100.000 zł od dnia rozszerzenia powództwa do dnia zapłaty (k.268-269).

Dnia 22 czerwca 2011 r. i dnia 13 lipca 2011 r. (data prezentaty) pozwani wnieśli o oddalenie rozszerzonego powództwa (k.286, 291).

Wyrokiem z dnia 24.10.2011r. Sąd Okręgowy uwzględnił powództwo niemal w całości, zostały jedynie szczegółowo wymienione w oświadczeniach naruszone dobra w postaci prywatności i czci oraz odsetki od zasądanego na cel

społeczny świadczenia zostały określone od dnia wyrokowania, a zatem oddalone za żądany okres poprzedzający powyższą datę.

Procedując w ramach apelacji pozwanych Sąd Apelacyjny w dniu 5 grudnia 2012 r. wydał wyrok reformatoryjny, który na skutek skarg kasacyjnych powodów oraz pozwanej (...) Sp. z o.o. został w całości uchylony wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 12 września 2014r, który przekazał sprawę Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia o kosztach postępowania kasacyjnego.

Wyrokiem z dnia 9 grudnia 2014 r. Sąd Apelacyjny, działając na podstawie wyżej wskazanych apelacji pozwanych, uchylił zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego z dnia 24 października 2011r. we wszystkich jego punktach, z wyjątkiem punktu 8 / zawierającego rozstrzygnięcie w przedmiocie oddalenia powództwa w części, tj. co do odsetek/ i przekazał sprawę Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania apelacyjnego.

Po ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Okręgowy wyrokiem z dnia 21 października 2015r. uwzględnił powództwo zgodnie ze wskazanym żądaniem strony powodowej niemal w całości, tj. z wyjątkiem jedynie części odsetek od roszczenia finansowego, które zostały zasądzone od dnia 7 lipca 2011r. do dnia zapłaty.

Rozstrzygnięcie Sądu zapadło na podstawie następujących ustaleń i rozważań. (...) S.A. w W./ uprzednio (...) Sp. z oo w W./ jest abonentem domeny internetowej, na której znajdują się strony: (...) oraz (...) zawarła umowę handlową z (...) Sp. z oo, która jest wydawcą stron internetowych /portali/ (...) i (...). Pozwane spółki odmówiły przedstawienia powyższej umowy sądowi do akt sprawy, powołując się na tajemnicę handlową.

Na powyższych stronach internetowych ukazały się następujące artykuły:

- 1) „(...)” – w dniu 22 września 2010 r. (k.26-34, 91-94);
- 2) „(...)” – w dniu 11 września 2010 r. (k.35-44, 95-96);
- 3) „(...)” – w dniu 23 lipca 2010 r. (k.45-55, 98);
- 4) „(...)” – w dniu 12 maja 2010 r. (k.56-63, 97,100-104, 263);
- 5) „(...)” – w dniu 22 września 2010 r. (k.64-71, 105-107);
- 6) „(...)” – w dniu 23 lipca 2010 r. (k. 72-79, 108-111).
- 7) „(...)”- w dniu 25 marca 2011 r. (k.273-281).

Sąd ustalił, iż: w pierwszym artykule podane są informacje, że powódka J. C. (...), że jest (...). Drugi artykuł traktuje na temat (...), trzeci-analogicznie, czwarty zawiera zdjęcia małżonków C., piąty – powtarza sugestię że powódka (...), szósty opisuje kwestie, dotyczące (...) przez powodów, w kolejnym zamieszczone są zdjęcia (...).

Sąd ustalił ponadto, iż pod powyższymi artykułami zostały umieszczone komentarze internautów, których niewybredne i wulgarne przykłady zacytował szczegółowo w ustnym uzasadnieniu /str. 3 transkrypcji - k 744/.

Dokonując subsumpcji Sąd Okręgowy zauważył, iż stan faktyczny, w szczególności co do treści ukazujących się publikacji, nie był sporny. Przedmiotem sporu była ocena prawna powyższego materiału. Sąd na wstępie wywodów prawnych przywołał treść art. 1 Prawa prasowego, wskazał iż w przedmiotowej sytuacji ustawa ta będzie miała zastosowanie, albowiem na przedmiotowych domenach internetowych znajdują się periodyczne wydania, a zatem jak należy rozumieć, publikacje spełniające przesłanki art. 7 ust.2 pkt.1 i 4 Prawa prasowego. Następnie Sąd zacytował odnoszące się do wolności wypowiedzi przepisy Konstytucji i art. 10 Konwencji Ochrony Praw człowieka i Podstawowych Wolności oraz przepisy Konstytucji traktujące na temat ochrony dóbr osobistych, a także art.14 ust. 6 prawa prasowego, konstatując, iż nie może istnieć demokratyczne państwo bez wolności słowa i demokratycznej

prasy, jednakże wolność słowa, łącząca się z odpowiedzialnością, kończy się tam, gdzie zaczynają się prawa osobiste człowieka, w postaci czci i prawa do prywatności. Wychodząc zatem od przypomnienia powyższych wartości, które należy wyważyć, a które w przypadku ich konfliktu implikują odpowiedzialność naruszcyciela, sąd dokonał subsumpcji w płaszczyźnie art. 23 i 24 k.c. w zw. z art. 448 k.c. Sąd wskazał, iż przedmiotowe publikacje naruszają zarówno część /jak należy rozumieć: w aspekcie zewnętrznym w postaci opinii, dobrego imienia, jak i wewnętrznym - godności/ oraz prywatność powodów. Sąd dostrzegł w publikacjach niejako dwa wątki: jeden związany z rzekomym (...), które to twierdzenia okazały się nieprawdziwe, drugi związany z (...). Treści w zakresie tematu pierwszego naruszają część J. P., przedstawiają ją jako osobę, jak należy rozumieć dosadne określenia Sądu, niemądrą i zazdrosną, dla której liczą się jedynie pieniądze współmałżonka, co również jest krzywdzące dla jej męża, zaś odnośnie drugiego tematu- naruszają część obydwojga powodów przedstawiając ich jako osoby, jak należy rozumieć, zarozumiałe, dla których liczą się kwestie materialne i chęć pokazania swego bogactwa. Powyższe informacje naruszyły też prywatność uprawnionych, albowiem powodowie mają prawo zachować dla siebie „tajemnice alkowy”, jak również kwestie dotyczące ich prywatnego budynku. W konsekwencji uzasadnione zdaniem Sądu okazały się dochodzone przez powodów roszczenia z art. 24§1k.c., jak również żądanie finansowe na cel społeczny. Odnosząc się do tego ostatniego Sąd wskazał, iż naruszenie dóbr osobistych powodów jest rażące, komentarze pozwanych zachęcają odbiorców do hejtu internetowego, ponadto uczynili sobie oni stałe źródło dochodów z działalności wątpliwej moralnie. Natomiast świadczenie w takiej wysokości będzie dla pozwanych odczuwalne i spełni, jak należy rozumieć, funkcję prewencyjną na przyszłość. Sąd przeprowadził również wywód w zakresie odpowiedzialności obydwojga pozwanych, podkreślając, iż pozwana (...) Sp. z o.o. jako wydawca odpowiada za przedmiotowe treści, zaś (...) - z racji tego, iż jest „właścicielem” /abonentem/ domeny, który zezwala na zaistniałe naruszenia, nie reaguje w sposób właściwy, a ponadto czerpie z powyższego korzyści majątkowe.

Apelację od powyższego wyroku wnieśli pozwani.

Pozwana (...) S.A. zaskarżyła go w części:

- w której Sąd Okręgowy zobowiązał pozwanego (...) S.A. do zamieszczenia na jego koszt ogłoszeń w serwisach internetowych (...) i (...)
 - w jakiej Sąd Okręgowy zobowiązał solidarnie (...) S.A. oraz (...) Sp. z o.o. do usunięcia na stałe z prowadzonych przez siebie serwisów i ich archiwów artykułów wymienionych w sentencji wyroku,
 - w jakiej Sąd Okręgowy upoważnił powodów do opublikowania ogłoszeń na solidarny koszt pozwanych w serwisie internetowym (...) w przypadku niewykonania przez pozwanych ogłoszeń w terminie przewidzianym,
 - w jakiej Sąd Okręgowy zasądził solidarnie od pozwanych na rzecz (...) w O. kwotę 200.000 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 7 lipca 2011 r. do dnia zapłaty;
 - w jakiej zasądził solidarnie od. pozwanych na rzecz powodów kwotę 40.000 zł z tytułu zwrotu kosztów procesu;
- tj. w zakresie punktów, 1, 2, 5, 6, 7, 8 zaskarżonego wyroku.

Zaskarżonemu rozstrzygnięciu zarzucił naruszenie:

- a) art. 386 § 6 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie, skutkujące niewykonaniem wiążących w niniejszej sprawie wskazań zawartych w wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 9 grudnia 2014 r. (sygn. akt VI ACa 1635/14), w tym w szczególności wskazań co do konieczności dokonania ustaleń faktycznych oraz odniesienia się do zarzutów materialnoprawnych zgłaszanych przez pozwanych;
- b) art. 328 § 2 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie skutkujące niewskazaniem w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku podstawy faktycznej rozstrzygnięcia, w tym faktów, które sąd uznał za udowodnione, dowodów, na których się oparł i przyczyn, dla których innym odmówił wiarygodności i mocy dowodowej oraz wyjaśnienia

podstawy prawnej wyroku, co spowodowało brak możliwości polemizowania z Sądem Okręgowym oraz utrudniło dokonanie kontroli instancyjnej orzeczenia;

c) art. 233 § 1 k.p.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie polegające na błędnym ustaleniu stanu faktycznego sprawy, braku wszechstronnego rozważania materiału dowodowego i jego dowolnej, a nie swobodnej ocenie, błędnymi, wewnętrznymi sprzecznymi oraz sprzecznymi z materiałem dowodowym i zasadami doświadczenia życiowego, a także zasadami logicznego myślenia wnioskami, skutkującymi przyjęciem, iż:

- fakt bycia abonentem domeny internetowej (...) oraz (...) skutkuje odpowiedzialnością za naruszenie dóbr osobistych powodów, podczas gdy bycie uprawnionym z rejestracji domeny internetowej nie jest równoznaczne z popełnieniem czynu skutkującego naruszeniem dóbr osobistych, a pozwany (...) S.A. takiego czynu nie popełnił

- w przedmiotowych artykułach opublikowano zdjęcia prywatnego domu powodów, podczas gdy w toku postępowania przed Sądem Apelacyjnym pełnomocnicy powodów przyznali, że przedmiotowy dom nie jest własnością powodów, a jest własnością spółek prawa handlowego; artykuły dotyczące „domu powodów” przedstawiają powodów w negatywnym świetle, podczas gdy artykuły te były dla wizerunku powodów neutralne, a nawet korzystne w świetle budowy okazałej rezydencji w prestiżowej okolicy;

- każdy z powodów doznał krzywdy, podczas gdy z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie nie wynika, aby którykolwiek z powodów doznał krzywdy uzasadniającej zasądzenie kwoty na cel społeczny, szczególnie iż powodowie nie stawili się na przesłuchanie, a tym samym dowód z przesłuchania powodów w ogóle nie został przeprowadzony, podczas gdy z zasad doświadczenia życiowego wynika, iż istnienie krzywdy i jej intensywność zależy od indywidualnych cech osobowości danej osoby i bez przeprowadzenia dowodu z przesłuchania każdego z powodów ustalenie istnienia krzywdy i jej rozmiaru było niemożliwe;

- (...) S.A. jako abonent domeny internetowej (...) oraz (...) powinna reagować i nie zezwalać na naruszenie dóbr osobistych w artykułach publikowanych przez dzierżawcę obu domen i wydawcę serwisów (...) oraz (...), podczas gdy (...) S.A. nie jest podmiotem władnym do arbitralnego decydowania jakie treści naruszają dobra osobiste, nie ma żadnego wpływu na publikację artykułów w powyższych serwisach, a jedynie dzierżawi domeny internetowe wydawcy (tj. (...) sp. z o.o.), zaś serwisy internetowe (...) oraz (...) dostępne pod powyższymi domenami wydawane są przez podmiot profesjonalny, zawodowo zajmujący się wydawaniem serwisów internetowych ((...) sp. z o.o.), a zatem do którego stosować należy podwyższony miernik staranności i rozliczać go z ewentualnych naruszeń;

-zasądzenie od pozwanych kwoty 200.000 zł na cel społeczny nie będzie odczuwalne dla pozwanych w sposób nadmierny i nie zrujnuje pozwanych, podczas gdy z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie nie wynika, aby sytuacja majątkowa pozwanych pozwałała na taki wniosek;

-mimo że pozwani nie odpowiadają za naruszenie dóbr osobistych powodów w komentarzach internautów opublikowanych pod przedmiotowymi artykułami, to jednak ponoszą odpowiedzialność w ten sposób, iż sprowokowali internautów poprzez stawianie pytań na końcu artykułów, podczas gdy pytania na końcu artykułów nie prowokowały do naruszania dóbr osobistych powodów, za naruszenie dóbr osobistych powodów w komentarzach odpowiedzialność ponoszą wyłącznie internauci - autorzy powyższych komentarzy, a twierdzenie Sądu Okręgowego w powyższym zakresie jest nielogiczne i wewnętrznie sprzeczne, przez co uniemożliwia ustalenie, czy Sąd Okręgowy uznał odpowiedzialność pozwanych za komentarze internautów, czy uznał, że pozwani takiej odpowiedzialności nie ponoszą;

- wobec braku możliwości ustalenia przez Sąd Okręgowy zależności między (...) S.A. a (...) sp. z o.o. wynikających z umowy, na podstawie której (...) S.A. dzierżawi domeny (...) oraz (...) (...) sp. z o.o., wykonanie wyroku przez (...) sp. z o.o. w postaci opublikowania ogłoszeń może okazać się niemożliwe, jeśli z umowy wynika, że (...) S.A. jako abonent domen może temu przeciwdziałać, podczas gdy wystarczającym sposobem na doprowadzenie do wykonania wyroku w postaci opublikowania ogłoszeń jest upoważnienie powodów do wykonania zastępczego na koszt pozwanego, co Sąd Okręgowy uczynił (pkt 6 wyroku), a więc nie istnieje ryzyko niewykonania wyroku w powyższy sposób, tym samym

nakładanie na (...) S.A. odpowiedzialności za naruszenie dóbr osobistych w przedmiotowych artykułach z powyższych względów jest bezpodstawne, nielogiczne, a wnioski wyciągnięte przez Sąd Okręgowy wewnątrznie sprzeczne.

- d) art. 232 § 2 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie skutkujące brakiem dokonania przez Sąd Okręgowy oceny, jakie znaczenie nadać niestawieniu się przez powodów na rozprawie w dniu 21 października 2015 r. celem przesłuchania w charakterze strony, mimo iż powodowie zostali wezwani do osobistego stawiennictwa oraz mimo iż sami wnioskowali o przeprowadzenie dowodu z przesłuchanie powodów w szczególności na okoliczności krzywdy powodów wynikającej z publikacji przedmiotowych artykułów, podczas gdy istnienie krzywdy jako przesłanki roszczenia dotyczącego zasądzenia kwoty na cel społeczny jest okolicznością, którą udowodnić powinni powodowie, a zasądzenie sumy na cel społeczny nie jest obligatoryjne w przypadku naruszeniu dóbr osobistych;
- e) art. 232 § 2 k.p.c. poprzez jego błędne zastosowanie skutkujące przyjęciem, iż wobec nieprzedstawienia umowy handlowej łączącej (...) S.A. z (...) sp. z o.o., na podstawie której (...) sp. z o.o. uprawniona jest do wydawania serwisów internetowych (...) i (...) odpowiednio pod domenami (...) oraz (...) odpowiedzialność za naruszenie dóbr osobistych w artykułach publikowanych w powyższych serwisach internetowych ponosi (...) S.A., podczas gdy oceny odmowy przedstawienia przez stronę dowodu należy dokonywać z uwzględnieniem całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, a z materiału tego wynika, że (...) S.A. nie miała żadnego wpływu na działalność serwisów (...), w tym nie miała żadnego wpływu na treści publikowane w przedmiotowych serwisach, co nie było kwestionowane przez powodów w toku postępowania;
- f) art. 231 k.p.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie skutkujące przyjęciem domniemania faktycznego, iż z faktu, że pozwany (...) S.A. jest abonentem domeny internetowej, wynika fakt, iż pozwany ponosi odpowiedzialność za rzekome naruszenie dóbr osobistych na stronach internetowych dostępnych pod tą domeną, mimo iż artykuły na powyższych stronach internetowych nie są publikowane przez pozwanego (...) S.A., co było niesporne w niniejszej sprawie;
- g) art. 98 § 1 kpc w zw. z § 6 pkt 6), § 11 ust. 1 pkt 2), § 13 ust. 1 pkt 2) oraz § 13 ust. 4 pkt 1) Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu, poprzez jego błędne zastosowanie; polegające na błędnym ustaleniu wysokości kosztów postępowania
- h) Art. 24 § kc oraz art. 448 kc w zw. z art. 415 kc poprzez ich niewłaściwe zastosowanie skutkujące przyjęciem, iż (...) S.A. przysługuje w niniejszej sprawie legitymacja procesowa bierna oraz iż (...) S.A. odpowiada za naruszenie dóbr osobistych powodów, podczas gdy roszczenia przewidziane w art. 24 § 1 kc oraz art. 448 kc przysługują wyłącznie przeciwko osobie, która dopuściła się naruszenia, do naruszenia dóbr osobistych konieczne jest podjęcie jakiegoś działania (popęlnienie czynu), a (...) S.A. nie podjęła jakiegokolwiek działania stwarzającego ryzyko naruszenia dóbr osobistych któregokolwiek z powodów, tym samym nie przysługuje jej legitymacja procesowa bierna w niniejszej sprawie;
- i) Art. 24 § 1 kc w zw. z art. 38 Prawa prasowego oraz art. 448 kc w zw. z art. 38 Prawa prasowego poprzez jego niezastosowanie, skutkujące przyjęciem, iż (...) S.A. przysługuje legitymacja procesowa bierna oraz iż (...) S.A. ponosi odpowiedzialność za naruszenie dóbr osobistych powodów, podczas gdy za naruszenie dóbr osobistych w prasie odpowiedzialność ponosi wyłącznie autor, redaktor lub inna osoba, którzy spowodowali opublikowanie tego materiału, a także wydawca, a (...) S.A. nie jest autorem, redaktorem, inną osobą, która spowodowała opublikowanie inkryminowanych materiałów, nie jest wydawcą serwisów (...) i nie dopuściła się jakiegokolwiek czynu niedozwolonego wyrządzającego szkodę powodom;
- j) Art. 23 Kodeksu cywilnego, art. 23 kc w zw. z art. 14 ust. 6 ustawy z dnia 26 stycznia 1984 r. Prawo prasowe (Dz. U. Nr 5 poz. 24 z późn. zm., dalej „Prawo prasowe”) a w konsekwencji art. 24 § 1 kc oraz art. 448 kc poprzez ich niewłaściwe zastosowanie skutkujące przyjęciem, iż powodom przysługują wspólne dobra osobiste w postaci wspólnej czci oraz wspólnego prawa do prywatności i powodom przysługuje wspólne roszczenie o ochronę dóbr osobistych, podczas gdy z charakteru dóbr osobistych wynika, iż są one niepodzielne i wyłącznie przysługujące danemu człowiekowi (nie mogą

być przedmiotem wspólności), a tym samym wyłącznie ta konkretna osoba jest legitymowana czynnie do dochodzenia ochrony z tytułu ich naruszenia;

k) art. 23 kc oraz art. 14 ust. 6 Prawa prasowego poprzez ich niewłaściwe zastosowanie polegające na przyjęciu, iż przedmiotowe artykuły naruszyły dobra osobiste powodów, podczas gdy przedmiotowe artykuły stanowiły felietony satyryczne, żartobliwie opisujące wydarzenia z życia osób powszechnie znanych, zawierały informacje błahe, nie krzywdzące powodów, nie obrażające powodów i nie ingerujące w życie prywatne powodów, informacje te były powszechnie znane, a w związku z tym, iż powodowie są osobami publicznymi, zakres dozwolonych komentarzy i informacji na temat powodów jest szerszy;

l) art. 448 kc poprzez jego błędną interpretację i w konsekwencji niewłaściwe zastosowanie polegające na:

- zasądzeniu od pozwanego sumy na cel społeczny mimo braku wszystkich przesłanek tej odpowiedzialności, tj. w szczególności krzywdy powodów oraz winy pozwanego, podczas gdy dla zasadności roszczenia wszystkie przesłanki z art. 448 kc (tj. naruszenie dóbr osobistych, wina pozwanego i krzywda powoda oraz związek przyczynowy pomiędzy naruszeniem, winą pozwanego i krzywdą powoda) winny być spełnione łącznie;
- błędnym przyjęciu, iż krzywda powoda polega na tym, iż powoda oraz jego żonę przedstawiono w przedmiotowych artykułach w negatywnym świetle oraz iż w przedmiotowych artykułach przedstawiono dom powoda, podczas gdy przedstawienie powoda i jego żony w negatywnym świetle oraz opisanie w prasie domu powoda nie stanowi krzywdy, bowiem krzywda to cierpienia psychiczne i fizyczne będące efektem naruszenia dóbr osobistych, co w okolicznościach faktycznych niniejszej sprawy nie występuje;
- błędnym przyjęciu, iż roszczenie o zasądzenie sumy na cel społeczny ma charakter wyłącznie represyjny i prewencyjny, podczas gdy celem tego roszczenia jest przede wszystkim usunięcie skutków naruszenia dóbr osobistych, tym samym roszczenie to ma charakter kompensacyjny, czego Sąd Okręgowy nie wziął pod uwagę;
- zasądzeniu od pozwanego sumy na cel społeczny w wysokości rażąco wygórowanej, co powoduje, iż suma ta jako sprzeczna z zasadą umiarkowanej wysokości sumy na cel społeczny oraz sprzeczna z zasadą utrzymania tej sumy w rozsądnych granicach, nieodpowiadająca aktualnym warunkom i stopie życiowej społeczności, nie może być uznana za „odpowiednią” w rozumieniu art 448 kc;

m) art. 448 kc w zw. z art. 441 kc poprzez jego niewłaściwe zastosowanie polegające na solidarnym zasądzeniu od (...) S.A. i (...) Sp. z o.o. sumy na wskazany cel społeczny, mimo iż nie zachodzą przesłanki odpowiedzialności solidarnej, bowiem (...) S.A. nie popełniła czynu skutkującego naruszenie dóbr osobistych któregośkolwiek z powodów, tym samym nie ponosi odpowiedzialności za naruszenie dóbr osobistych powodów;

n) art. 480 § 1 kc w zw. z art. 24 § 1 kc w zw. z art. 369 kc poprzez jego niewłaściwe zastosowanie polegające na upoważnieniu powodów do opublikowania ogłoszenia na solidarny koszt pozwanych w serwisie internetowym (...) w przypadku niewykonania przez pozwanych ogłoszeń w terminie, podczas gdy:

- wykonanie zastępcze przysługuje wyłącznie w przypadku zwłoki dłużnika w wykonaniu zobowiązania czynienia i może być wykonane wyłącznie na koszt dłużnika, podczas gdy Sąd Okręgowy upoważniając powodów do wykonania zastępczego na solidarny koszt pozwanych sprawił, iż powodowie będą mogli wykonać czynność zastępczą na koszt (...) S.A. mimo wykonania zobowiązania przez (...) S.A., a niewykonania zobowiązania przez (...) Sp. z o.o.;
- zobowiązanie jest solidarne, gdy wynika to z ustawy albo czynności prawnej, a powszechnie obowiązujące przepisy prawa nie przewidują zobowiązania solidarnego do publikacji ogłoszenia w trybie art. 24 § 1 kc, jak i z tytułu niewykonania tego obowiązku, natomiast jakakolwiek czynność prawna między stronami w tym zakresie nie została zawarta;

o) art. 24 § 1 kc poprzez jego błędną interpretację w i konsekwencji niewłaściwe zastosowanie skutkujące zobowiązaniem pozwanego do zamieszczenia ogłoszenia o treści i formie wskazanych w treści zaskarżonego wyroku,

podczas gdy treść i forma są sprzeczne z zasadą adekwatności, wprowadzające w błąd, a nadto wyrok w zakresie formy, w jakiej oświadczenie ma zostać zamieszczone, jest niezrozumiały i przez to niemożliwy do wykonania;

p) art. 14 ust. 1 ustawy o świadczeniu usług drogą elektroniczną w zw. z art. 23 kc, art. 24 kc oraz art. 448 kc poprzez uwzględnienie przez Sąd Okręgowy naruszenia dóbr osobistych w komentarzach internautów zamieszczonych pod przedmiotowymi artykułami przy ocenie odpowiedzialności pozwanego z tytułu naruszenia dóbr osobistych powodów w przedmiotowych artykułach oraz przy ustaleniu wysokości zasądzonej od obu pozwanych kwoty na cel społeczny, mimo iż pozwany (...) S.A. nie świadczy usług drogą elektroniczną poprzez wydawanie serwisu (...) i (...), a tym samym nie ma wpływu na zamieszczanie i usuwanie komentarzy internautów, a więc nie może ponosić za nie odpowiedzialności, a nadto nigdy nie otrzymał wiarygodnej wiadomości o bezprawności komentarzy w rozumieniu art. 14 ust. 1 ustawy o świadczeniu usług drogą elektroniczną.

Mając na uwadze powyższe zarzuty skarżący wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku w części, tj. w zakresie punktów 1, 2, 5, 6, 7, 8 i oddalenie powództwa w całości względem (...) S.A. oraz zasądzenie od każdego z powodów na rzecz pozwanego (...) S.A. kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego za wszystkie instancje według norm przepisanych, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w części, tj. w zakresie punktów 1, 2, 5, 6, 7, 8 i przekazanie sprawy Sądowi I instancji w powyższym zakresie do ponownego rozpoznania.

Pozwany (...) Sp. z o.o. zaskarżył wyrok w części:

- w jakiej Sąd Okręgowy zobowiązał pozwanego (...) sp. z o.o. do zamieszczenia na jego koszt ogłoszeń w serwisach internetowych (...) i (...)

- w jakiej Sąd Okręgowy zobowiązał solidarnie (...) sp. z o.o. oraz (...) S.A. do usunięcia na stałe z prowadzonych przez siebie serwisów i ich archiwów artykułów wymienionych w sentencji wyroku,

- w jakiej Sąd Okręgowy upoważnił powodów do opublikowania ogłoszeń na solidarny koszt pozwanych w serwisie internetowym (...) w przypadku niewykonania przez pozwanych ogłoszeń w terminie przewidzianym,

- w jakiej Sąd Okręgowy zasądził solidarnie od pozwanych na rzecz (...) w O. kwotę 200.000 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 7 lipca 2011 r. do dnia zapłaty,

- w jakiej zasądził solidarnie od pozwanych na rzecz powodów kwotę 40.000 zł z tytułu zwrotu kosztów procesu;

- tj. w zakresie punktów 3, 4, 5, 6, 7, 8 zaskarżonego wyroku.

Zaskarżonemu rozstrzygnięciu zarzucił naruszenie:

a) art. 386 § 6 kpc poprzez jego niezastosowanie, skutkujące niewykonaniem wiążących w niniejszej sprawie wskazań zawartych w wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 9 grudnia 2014 r. (sygn. akt VI ACa 1635/14), w tym w szczególności wskazań co do konieczności dokonania ustaleń faktycznych oraz odniesienia się do zarzutów materialnoprawnych zgłaszanych przez pozwanych;

b) art. 328 § 2 kpc poprzez jego niezastosowanie skutkujące niewskazaniem w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku podstawy faktycznej rozstrzygnięcia, w tym faktów, które sąd uznał za udowodnione, dowodów, na których się oparł i przyczyn, dla których innym odmówił wiarygodności i mocy dowodowej oraz wyjaśnienia podstawy prawnej wyroku, co spowodowało brak możliwości polemizowania z Sądem Okręgowym oraz utrudniło dokonanie kontroli instancyjnej orzeczenia;

c) art. 233 § 1 kpc poprzez jego niewłaściwe zastosowanie polegające na błędnym ustaleniu stanu faktycznego sprawy, braku wszechstronnego rozważania materiału dowodowego i jego dowolnej, a nie swobodnej ocenie, błędnymi, wewnątrz sprzecznymi oraz sprzecznymi z materiałem dowodowym i zasadami doświadczenia życiowego, a także zasadami logicznego myślenia wnioskami, skutkującymi przyjęciem, iż:

- w przedmiotowych artykułach opublikowano zdjęcia prywatnego domu powodów, podczas gdy w toku postępowania przed Sądem Apelacyjnym pełnomocnicy powodów przyznali, że przedmiotowy dom nie jest własnością powodów, a jest własnością spółek prawa handlowego;

- pozwany opublikował zdjęcia domu powodów, podczas gdy pozwany opublikował zdjęcia placu budowy domu, w którym powodowie nie mieszkali;

- artykuły dotyczące „domu powodów” przedstawiają powodów w negatywnym świetle, podczas gdy artykuły te były dla wizerunku powodów neutralne, a nawet korzystne w świetle budowy (...) w prestiżowej okolicy;

- przyjęciu, że pozwany naruszył prywatność powodów, mimo iż z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie wynika, iż wszystkie informacje komentowane przez pozwanego w przedmiotowych felietonach zostały wcześniej upublicznione, były powszechnie znane,

- każdy z powodów doznał krzywdy, podczas gdy z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie nie wynika, aby którykolwiek z powodów doznał krzywdy uzasadniającej zasądzenie kwoty na cel społeczny, szczególnie iż powodowie nie stawili się na przesłuchanie, a tym samym dowód z przesłuchania powodów w ogóle nie został przeprowadzony, podczas gdy z zasad doświadczenia życiowego wynika, iż istnienie krzywdy i jej intensywność zależy od indywidualnych cech osobowości danej osoby i bez przeprowadzenia dowodu z przesłuchania każdego z powodów ustalenie istnienia krzywdy i jej rozmiaru było niemożliwe;

- zasądzenie od pozwanych kwoty 200.000 zł na cel społeczny nie będzie odczuwalne dla pozwanych w sposób nadmierny i nie zrujnuje pozwanych, podczas gdy z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie nie wynika, aby sytuacja majątkowa pozwanych pozwalała na taki wniosek;

- mimo że pozwani nie odpowiadają za naruszenie dóbr osobistych powodów w komentarzach internautów opublikowanych pod przedmiotowymi artykułami, to jednak ponoszą odpowiedzialność w ten sposób, iż sprowokowali internautów poprzez stawianie pytań na końcu artykułów, podczas gdy pytania na końcu artykułów nie prowokowały do naruszania dóbr osobistych powodów, za naruszenie dóbr osobistych powodów w komentarzach odpowiedzialność ponoszą wyłącznie internauci - autorzy powyższych komentarzy, a twierdzenie Sądu Okręgowego w powyższym zakresie jest nielogiczne i wewnętrznie sprzeczne, przez co uniemożliwia ustalenie, czy Sąd Okręgowy uznał odpowiedzialność pozwanych za komentarze internautów, czy uznał, że pozwani takiej odpowiedzialności nie ponoszą;

d) art. 232 § 2 kpc poprzez jego niezastosowanie skutkujące brakiem dokonania przez Sąd Okręgowy oceny, jakie znaczenie nadać niestawieniu się przez powodów na rozprawie w dniu 21 października 2015 r. celem przesłuchania w charakterze strony, mimo iż powodowie zostali wezwani do osobistego stawiennictwa oraz mimo iż sami wnioskowali o przeprowadzenie dowodu z przesłuchania powodów w szczególności na okoliczności krzywdy powodów wynikającej z publikacji przedmiotowych artykułów, podczas gdy istnienie krzywdy jako przesłanki roszczenia dotyczącego zasądzenia kwoty na cel społeczny jest okolicznością, którą udowodnić powinni powodowie, a zasądzenie sumy na cel społeczny nie jest obligatoryjne w przypadku naruszeniu dóbr osobistych;

e) art. 98 § 1 kpc w zw. z § 6 pkt 6), § 11 ust. 1 pkt 2), § 13 ust. 1 pkt 2) oraz § 13 ust. 4 pkt 1) Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tj. z dnia 25 lutego 2013 r., Dz. U. z 2013 r., poz. 490 z późn. zm.) poprzez jego błędne zastosowanie polegające na błędnym ustaleniu wysokości kosztów postępowania,

f) art. 23 kc, art. 23 kc w zw. z art. 14 ust. 6 ustawy z dnia 26 stycznia 1984 r. Prawo prasowe, w konsekwencji art. 24 § 1 kc oraz art. 448 kc poprzez ich niewłaściwe zastosowanie skutkujące przyjęciem, iż powodom przysługują wspólne dobra osobiste w postaci wspólnej czci oraz wspólnego prawa do prywatności i powodom przysługuje wspólne roszczenie o ochronę dóbr osobistych, podczas gdy z charakteru dóbr osobistych wynika, iż są one niepodzielne i

wyłącznie przysługujące danemu człowiekowi (nie mogą być przedmiotem wspólności), a tym samym wyłącznie ta konkretna osoba jest legitymowana czynnie do dochodzenia ochrony z tytułu ich naruszenia;

g) art. 23 kc oraz art. 14 ust. 6 Prawa prasowego, a w konsekwencji art. 24 § 1 kc oraz art. 448 kc poprzez ich błędne zastosowanie skutkujące przyjęciem, iż pozwany bezprawnie naruszył cześć i prywatność powodów, a tym samym powodom należy się ochrona prawna, podczas gdy nie doszło do bezprawnego naruszenia dóbr osobistych któregokolwiek z powodów, bowiem:

- przedmiotowe artykuły nie były materiałami informacyjnymi, a felietonami satyrycznymi, język felietonów satyrycznych jest „swobodniejszy” niż materiałów informacyjnych, felietony satyryczne nie mogą być odbierane wprost, tym samym nie poddają się ocenie na podstawie kryterium „prawdziwości” i „fałszywości” zawartych w nich informacji;

- przedmiotowe felietony jedynie żartobliwie komentowały wcześniej upublicznione informacje podawane przez środki masowego przekazu na temat powodów,

- powodowie są osobami publicznymi, tym samym zakres dozwolonych informacji i komentarzy na temat powodów jest szerszy;

- informacje na temat powodów, które uznane zostały przez Sąd Okręgowy za naruszające prawo do prywatności, były powszechnie znane, a zatem pozwany nie naruszył prywatności powodów komentując te informacje;

h) art. 24 § 1 kc poprzez jego błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie

skutkujące przyjęciem, iż:

- powód może dochodzić ochrony z tytułu naruszenia dóbr osobistych powódki, a powódka może dochodzić ochrony z tytułu naruszenia dóbr osobistych powoda, podczas gdy legitymacja procesowa czynna do dochodzenia ochrony z tytułu naruszenia dóbr osobistych przysługuje wyłącznie osobie, której dobra osobiste zostały naruszone;

- odpowiednią formą oświadczenia zmierzającego do usunięcia skutków naruszenia dóbr osobistych jest złożenie oświadczeń na stronach głównych serwisów (...) (tj. (...) i (...)) (tj. (...) podczas gdy artykuły stanowiące przedmiot niniejszego postępowania zostały zamieszczone na podstronach powyższych serwisów (stronach wewnętrznych), a nie na ich stronach głównych;

- odpowiednią formą oświadczenia jest publikacja oświadczenia na stronie głównej serwisów (...) przez okres 24 godzin, a następnie w serwisie (...) przez okres 30 dni, podczas gdy forma ta jest nieodpowiednia, bowiem niezrozumiała i przez to w praktyce niemożliwa do wykonania bez narażenia się na wykonanie zastępcze wyroku przez powodów na koszt pozwanego;

i) art. 448 kc poprzez jego błędną interpretację i niewłaściwe zastosowanie polegające na:

- błędnym przyjęciu, że powodowie mogą wspólnie dochodzić zasądzenia jednej sumy na cel społeczny, podczas gdy roszczenie to przysługuje wyłącznie osobie, której dobra osobiste zostały naruszone, tym samym powód nie może dochodzić zasądzenia sumy na cel społeczny w związku z naruszeniem dóbr powódki, a powódka nie może dochodzić zasądzenia sumy na cel społeczny w związku z naruszeniem dóbr powoda;

- zasądzeniu od pozwanego sumy na cel społeczny mimo braku wszystkich przesłanek tej odpowiedzialności, tj. w szczególności krzywdy powodów oraz winy pozwanego, podczas gdy dla zasadności roszczenia wszystkie przesłanki z art. 448 kc (tj. naruszenie dóbr osobistych, wina pozwanego i krzywda powoda oraz związek przyczynowy pomiędzy naruszeniem, winą pozwanego i krzywdą powoda) winny być spełnione łącznie;

- błędnym przyjęciu, iż krzywda powoda polega na tym, iż powoda oraz jego żonę przedstawiono w przedmiotowych artykułach w negatywnym świetle oraz iż w przedmiotowych artykułach przedstawiono dom powoda, podczas gdy

przedstawienie powoda i jego żony w negatywnym świetle oraz opisanie w prasie domu powoda nie stanowi krzywdy, bowiem krzywda to cierpienia psychiczne i fizyczne będące efektem naruszenia dóbr osobistych, co w okolicznościach faktycznych niniejszej sprawy nie występuje;

- błędnym przyjęciu, iż roszczenie o zasądzenie sumy na cel społeczny ma charakter wyłącznie represyjny i prewencyjny, podczas gdy celem tego roszczenia jest przede wszystkim usunięcie skutków naruszenia dóbr osobistych, tym samym roszczenie to ma charakter kompensacyjny, czego Sąd Okręgowy nie wziął pod uwagę;

- błędnym przyjęciu, iż w stanie faktycznym sprawy zachodzą podstawy do zasądzenia sumy na cel społeczny, podczas gdy w rzeczywistości, nawet jeśli uznać, iż doszło do bezprawnego naruszenia, nie zachodzą podstawy do zasądzenia jakiegokolwiek sumy na cel społeczny, bowiem wystarczające do usunięcia skutków naruszenia dóbr osobistych któregośkolwiek z powodów jest złożenie oświadczenia odpowiedniej treści i w odpowiedniej formie;

- błędnym przyjęciu, iż w stanie faktycznym sprawy odpowiednią sumą na cel społeczny jest kwota 200.000 zł (dwieście tysięcy złotych), podczas gdy kwota ta nie jest utrzymana w rozsądnych granicach i nie odpowiada stopie życiowej społeczeństwa, tym samym jest rażąco wygórowana;

j) art. 480 § 1 kc w zw. z art. 24 § 1 kc w zw. z art. 369 kc poprzez jego niewłaściwe zastosowanie polegające na upoważnieniu powodów do opublikowania ogłoszenia na solidarny koszt pozwanych w serwisie internetowym (...) w przypadku niewykonania przez pozwanych ogłoszeń w terminie, podczas gdy:

- wykonanie zastępcze przysługuje wyłącznie w przypadku zwłoki dłużnika w wykonaniu zobowiązania czynienia i może być wykonane wyłącznie na koszt dłużnika, podczas gdy Sąd Okręgowy upoważniając powodów do wykonania zastępczego na solidarny koszt pozwanych sprawił, iż powodowie będą mogli wykonać czynność zastępczą na koszt (...) sp. z o.o. mimo wykonania zobowiązania przez (...) sp. z o.o., a niewykonania zobowiązania przez (...) S.A.;

- zobowiązanie jest solidarne, gdy wynika to z ustawy albo czynności prawnej, a powszechnie obowiązujące przepisy prawa nie przewidują zobowiązania solidarnego do publikacji ogłoszenia w trybie art. 24 § 1 kc, jak i z tytułu niewykonania tego obowiązku, natomiast jakakolwiek czynność prawna między stronami w tym zakresie nie została zawarta;

k) art. 14 ust. 1 ustawy o świadczeniu usług drogą elektroniczną w zw. z art. 23 kc, art. 24 kc oraz art. 448 kc poprzez uwzględnienie przez Sąd Okręgowy naruszenia dóbr osobistych w komentarzach internautów zamieszczonych pod przedmiotowymi artykułami przy ocenie odpowiedzialności pozwanego z tytułu naruszenia dóbr osobistych powodów w przedmiotowych artykułach oraz przy ustaleniu wysokości zasądzonej od obu pozwanych kwoty na cel społeczny, mimo iż pozwany (...) sp. z o.o. nigdy nie otrzymał urzędowego zawiadomienia ani wiarygodnej wiadomości o bezprawności komentarzy w rozumieniu art. 14 ust. 1 ustawy o świadczeniu usług drogą elektroniczną, tym samym nie zachodzą podstawy do odpowiedzialności pozwanego;

l) art. 54 ust. 1 Konstytucji RP poprzez jego niezastosowanie skutkujące przyjęciem, iż wyrażanie opinii na tematy powszechnie znane, w tym w szczególności wyrażanie opinii na temat inwestycji realizowanej przez powodów, narusza dobra osobiste powodów, podczas gdy każdy ma prawo do wyrażania swoich poglądów, w tym w szczególności opinii na temat budynków w centrum W., spekulowania co do pomieszczeń, planów budynku, przeznaczenia itp., a opinie pozwanego nie były obraźliwe.

Mając na uwadze powyższe zarzuty skarżący wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku w części, tj. w zakresie punktów 3, 4, 5, 6, 7, 8 i oddalenie powództwa w całości względem (...) sp. z o.o. oraz zasądzenie od każdego z powodów na rzecz pozwanego (...) sp. z o.o. kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego za wszystkie instancje według norm przepisanych, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w części, tj. w zakresie punktów 3, 4, 5, 6, 7, 8 i przekazanie sprawy w powyższym zakresie do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji, z pozostawieniem orzeczenia o kosztach postępowania za wszystkie instancje temu Sądowi.

Sąd Apelacyjny ustalił i zważył co następuje.

Apelacje pozwanych okazały się częściowo zasadne. Sąd Apelacyjny nie podzielił jednak w całości zarzutów najdalej idących, tj. naruszenia art. 328§2 k.p.c. i 386§6 k.p.c. w sposób przez apelantów wskazany. Istotnie przedmiotowe uzasadnienie, mając nawet charakter uzasadnienia ustnego, a zatem nieco odmienną specyfikę niż pisemne, winno zostać sporządzone i ogłoszone w sposób pozbawiony zaistniałych nieporadności, bardziej kompletny i prawniczo wyrafinowany. Nie mniej jednak zawiera ono wszelkie minimalnie niezbędne elementy, dotyczące stanu faktycznego, jak i wskazania czym się Sąd kierował dokonując subsumpcji, w konsekwencji pozwala prześledzić jego rozumowanie i przeprowadzić kontrolę instancyjną, skutkującą wydaniem orzeczenia reformatoryjnego. Zostały również wykonane w minimalnym zakresie wskazania co do dalszego postępowania, zawarte w wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 9 grudnia 2014r.; z treści rozważań Sądu I instancji w szczególności jasno wynika, iż nie podzielił on zarzutów pozwanych, zmierzających do uchylenia ich odpowiedzialności z tytułu naruszenia dóbr osobistych powodów. Są to ponadto kwestie prawne, mogące być uzupełniająco ocenione w postępowaniu apelacyjnym przez Sąd Odwoławczy.

Sąd Apelacyjny podzielił w przytoczonym kształcie ustalenia faktyczne Sądu I instancji z wyłączeniem tych, dotyczących zaistniałej po stronie powodów krzywdy, a zatem z poniższą korektą i uzupełnieniem. Odnosząc się do zarzutu niewłaściwej oceny dowodów w płaszczyźnie art.233§1 k.p.c., który miał skutkować błędnymi ustaleniami, należy wskazać co następuje. Okoliczność opublikowania, jak i podanej treści siedmiu przedmiotowych artykułów nie była sporna. Podsumowując: zawierały one informacje dotyczące tego, iż J. P. jest zazdrosna o męża, zabrania mu (...), celem jak należy rozumieć, uniknięcia mniej lub bardziej przypadkowego romansu oraz informacje dotyczące budowy wielkich rozmiarów (...). Te ostatnie treści wskazywały dokładną lokalizację /na M., w pobliżu (...)/ planowaną ilość oraz przeznaczenie pomieszczeń, ich rozkład w poszczególnych budynkach, informowały m.in., iż będzie tam umieszczony (...), sugerując istniejący przepych. Powyższe łączyło się też z informacjami dotyczącymi posiadania przez małżonków rezydencji we (...), z której powodka miała dojeżdżać /"dolatywać"/ kilka razy w tygodniu do pracy w (...), ukrywaniem przed opinią publiczną ślubu, który odbył się dwa lata wcześniej. W toku procesu, co było niesporne, okazało się, iż nieprawdziwe są informacje dotyczące zabrania (...), albowiem w samolocie powoda nie ma w ogóle miejsca dla tego typu personelu. Powodowie zaprzeczyli, a pozwani nie wykazali też prawdziwości wiadomości dotyczących planów budynku, powierzchni nieruchomości oraz planów posadowienia (...). Nie jest przy tym istotne z punktu widzenia wydzwiku artykułów, iż przedmiotowy budynek, stawiany na potrzeby małżonków jest formalnie własnością spółek prawa handlowego, nie zaś powodów. Natomiast z ustaleń Sądu wynika, iż przedmiotowy (...) znajduje się, według treści artykułów, w budowie, jednakże skoro został przeznaczony na ich potrzeby, to uzasadnione jest określenie go hasłowo jako „dom powodów”. Do ustaleń stanowiących podstawę ocen dotyczących zasadności świadczenia na cel społeczny Sąd Apelacyjny ustosunkuje się w dalszym toku niniejszego uzasadnienia. Natomiast pozostałe kwestie poruszane w ramach analogicznych zarzutów pozwanych zawartych w pkt I. 1.c) każdej z apelacji dotyczą nie kwestii ustaleń faktycznych, lecz oceny prawnej, co zostanie omówione w ramach rozważań poświęconych subsumpcji dochodzonych roszczeń. Również zagadnień prawnych, podlegających omówieniu w dalszej części dotyczą zarzuty zawarte w pkt. I. 1.c) apelacji pozwanego (...), a traktujące na temat braku jego odpowiedzialności z tytułu bycia abonentem domeny internetowej, dzierżawionej drugiemu z pozwanych.

Przechodząc do zarzutów dotyczących subsumpcji Sąd Apelacyjny zważył co następuje. Nietrafny okazał się zarzut pozwanego (...) Sp. z o.o., dotyczący naruszenia art. 54 Konstytucji oraz zarzuty obydwu pozwanych dotyczące naruszenia 23 k.c. i 24§1 k.c. Jak trafnie wskazał Sąd Okręgowy w ramach wstępnych rozważań prawnych granicą wolności słowa i wolności wypowiedzi są prawa osobiste innych podmiotów, związane z ich dobrami osobistymi, w rozważanym przypadku prawo do prywatności i cześć. Zdaniem Sądu Apelacyjnego prawo do prywatności każdego z małżonków C. naruszyły informacje dotyczące nieruchomości, w szczególności budowy domu, przeznaczonego na ich potrzeby mieszkalne, jego rozkładu, wyposażenia, planów co do użytkowania poszczególnych pomieszczeń. Prywatność każdego z nich naruszyły również treści dotyczące posiadania przez powodów rezydencji we (...), daty ślubu etc. Jeżeli chodzi o informacje dotyczące (...), to skoro okazały się one nieprawdziwe, to trudno mówić tu o naruszeniu prywatności, skoro nie odpowiadają one rzeczywistym szczegółom relacji pomiędzy małżonkami. Należy jednak uznać, iż te ostatnie „doniesienia” niewątpliwie naruszają dobre imię każdego z powodów, jak i

w sensie wewnętrznym - godność każdego z nich. Dzieje się tak dlatego, iż z punktu widzenia dóbr powódki - przedstawia ją jako osobę niemądrą, powierzchowną, kierującą się pozorami i w konsekwencji – śmieszna. W kontekście tego, iż jest cenioną dziennikarką, o ustalonej pozycji zawodowej oraz zajmuje się bieżącymi sprawami o charakterze politycznym, co wydaje się być poza sporem, stawia ją tym bardziej w niezręcznej sytuacji. Z kolei z punktu widzenia powoda, co zasadnie zauważył Sąd I instancji, nie należy do prestiżowych, posiadanie zazdrosnej i śmiesznie zachowującej się żony, w kontekście pozycji zawodowej biznesmena. Analogicznie, jako ośmieszające i stawiające w złym świetle należało kwalifikować nieprawdziwe supozycje, dotyczące planów postawienia w rezydencji (...). Również sposób prezentowania informacji, dotyczących budowanego domu, przedstawia obojga powodów negatywnie, jako osoby nastawione na gromadzenie majątku, ostentacyjnie go eksponujące /„z takim przepychem i w pewnym nadęciu”/ , zorientowane zatem na wartości materialne i w domyśle - nie widzące ubóstwa znajdującego się obok. W przypadku powódki dodatkowo sugeruje, iż u przyczyn wyboru małżonka leży kwestie finansowe. W świetle powyższych rozważań należało uznać, iż doszło do naruszenia czci i prywatności każdego z powodów z osobna, jako podmiotu własnych niematerialnych wartości świata uczuć, jakimi są dobra osobiste, dotkniętych podobnymi, korespondującymi ze sobą, ale nie identycznymi twierdzeniami, odnoszącymi się do każdego z nich. Brak jest więc jakichkolwiek podstaw faktycznych, a przede wszystkim prawnych, do przyjęcia, iż powodom przysługują jakiegokolwiek „wspólne dobra osobiste”. Zasadne okazały się przy tym wnioski Sądu I instancji, dotyczące oceny bezprawności działania pozwanych, co skutkowało przyznaniem powodom ochrony prawnej, o której mowa w art. 24§1 k.c. Należy bowiem podkreślić, iż pozwani nie przeprowadzili skutecznej egzonercacji, a zawarte w obydwu apelacjach zarzuty naruszenia art. 23 i 24§1 k.c. okazały się chybione.

Jeżeli chodzi o żartobliwy ton artykułów i satyryczny charakter publikacji, na który powoływali się pozwani to należało uznać, iż pozwani przekroczyli granice dopuszczalnej satyry, w tym dozwolonych zniekształceń. Satyra jest bowiem rodzajem prześmiewczej krytyki, mającej w założeniu piętnować określone zjawiska, poprzez przedstawianie ich w sposób przesadzony, dowcipny, niejako w krzywym zwierciadle, używając lekkiego języka. W przypadku omawianych publikacji trudno dociec, co miało być w istocie przedmiotem tejże krytyki. Relacje małżeńskie powodów, oparte na chorobliwej zazdrości powódki okazały się nieprawdziwe, podobnie informacje dotyczące planów przyszłego budynku, czy „wyposażenia” w posąg, czy sugestii co do własności. Prawdziwe są informacje dotyczące budowy rezydencji jako takiej, jej położenia oraz ogólnie rzecz biorąc, wysokiego statusu majątkowego, czy innymi słowy bogactwa powodów, w jego ramach: korzystania z samolotu, czy nieruchomości we (...) etc. Pozwani nie uzasadnili jednak, ani w felietonach /taka formę ich zdaniem mają publikacje/, ani w toku procesu przyczyn dla których uznali powyższe informacje za godne krytyki, czy napiętnowania. Nie powoływali się w szczególności na niezgodny z prawem sposób gromadzenia majątku przez małżonków C., ani inne okoliczności uzasadniające ośmieszenie ich pozycji, zachowania czy zamierzeń. W toku procesu nie było kwestionowane, iż powodowie dysponują swoim majątkiem, a zatem mogą go przeznaczyć na własne potrzeby w wybrany przez siebie sposób.

W konsekwencji zdaniem Sądu Apelacyjnego pozwani nie wykazali, aby zakres i forma satyry usprawiedliwiały zakwestionowaną treść publikacji. Niewątpliwie natomiast przyciągnęły one uwagę publiczności, aktywizując m.in. określone, negatywne odczucia odbiorców, wyrażające się w pełnych wręcz nienawiści, wulgarnych komentarzach. Sposób prezentowania treści w publikacjach oraz pytania zadawane odbiorcom niewątpliwie dodatkowo prowokowały taki odbiór, co dodatkowo obciąża pozwanych. Należało jednak uznać, iż w przedmiotowej sprawie pozwani odpowiadają przede wszystkim za treść artykułów, naruszających dobra osobiste powodów, nie, jak to wywodziła strona powodowa za treść komentarzy internautów. Zgodnie bowiem z art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 18 lipca 2002r o świadczeniu usług drogą elektroniczną (Dz. U.2017.1219) nie ponosi odpowiedzialności za przechowywane dane ten, kto udostępniając zasoby systemu teleinformatycznego w celu przechowywania danych przez usługobiorcę nie wie o bezprawnym charakterze danych lub związanej z nimi działalności, a w razie otrzymania urzędowego zawiadomienia lub uzyskania wiarygodnej wiadomości o bezprawnym charakterze danych lub związanej z nimi działalności niezwłocznie uniemożliwi dostęp do tych danych. Z kolei zaś stosownie do art. 15 w/w ustawy: podmiot, który świadczy usługi określone w art. 12-14, nie jest obowiązany do sprawdzania przekazywanych, przechowywanych lub udostępnianych przez niego danych, o których mowa w art. 12-14. Pozwani otrzymali dopiero szczegółowe informacje, punktujące i wymieniające bezprawne treści, odbierając odpis pozwu i pisma rozszerzającego powództwo,

co skutkowało usunięciem tych komentarzy przez pozwaną (...) Sp. z o.o. Brak jest natomiast podstaw do przyjęcia, iż przedsądowe wezwania z dnia 27 września 2010 r. wyczerpywały wymogi art. 14 ust. 1, skoro nie wskazywało szczegółowo kwestionowanych treści w publikacjach /k85-89/. Nie znajduje natomiast podstawy prawnej żądanie usunięcia wszystkich komentarzy / wbrew wywodom strony powodowej prezentowanym na rozprawie apelacyjnej, iż tak należało wyklądać jej wezwanie /, skoro tylko niektóre z nich miały charakter niewłaściwy i bezprawny.

Pozwani nie wykazali natomiast, aby wskazane wyżej informacje naruszające dobra osobiste powodów miały charakter „wiedzy powszechnej”, ogólnie znanej. Jeżeli z kolei chodzi o kwestię, iż treści te już uprzednio były rozpowszechniane przez inne podmioty, to prawo cywilne w zakresie ochrony dóbr osobistych nie przewiduje kontratypu w sytuacji, gdy dany podmiot powiela naruszenia dokonane uprzednio przez inne podmioty.

Również w szczególności okoliczność, iż budynek stawiany na potrzeby powodów znajduje się w centrum W. nie uprawnia do informowania opinii publicznej o tak szczegółowych kwestiach i detalach, co do jego wyposażenia, przy czym przedmiotowym publikacjom daleko było do ogólnych, czy tym bardziej pogłębionych rozważań na temat krajobrazu architektonicznego W., na przykładzie np. nowobudowanych rezydencji, w tym tej, stawianej m.in. na użytek małżonków C.. Zarzuty naruszenia art. 54 ust.1 Konstytucji oraz art. 23 i 24 k.c. okazały się więc chybione.

Pozwani nie wykazali również, by opublikowane szczegóły z życia prywatnego powodów łączyły się z jakąkolwiek działalnością publiczną któregokolwiek z małżonków. Tym samym pozwani nie wykazali, by zostały spełnione przesłanki określone w art. 14 ust. 6 prawa prasowego.

Przechodząc do kwestii podmiotowych należy wskazać, iż odpowiedzialność pozwanej (...) Sp. z o.o. jako wydawcy przedmiotowych serwisów wynika z art. 38 Prawa prasowego, co do zasady nie była ona zresztą sporna. Sporna była natomiast odpowiedzialność pozwanej (...), która kwestionowała samą zasadę swojej odpowiedzialności, argumentując, iż jest jedynie z racji stosownej rejestracji - abonentem domen, nie ma więc wpływu na zakres treści, które ukazują się w obu serwisach. Natomiast jedynie dzierżawi domeny internetowe wydawcy serwisów, tj. spółce (...), nie jest więc podmiotem uprawnionym do decydowania, jakie zawartości naruszają dobra osobiste. Zdaniem Sądu Apelacyjnego stosunki pomiędzy pozwanymi, a w szczególności zawarcie umowy dzierżawy domen, której strony odmówiły przedstawienia, mimo zobowiązania Sądu, ma jedynie znaczenie w stosunkach wewnętrznych pomiędzy pozwanymi, nie zaś w stosunku do osób trzecich. W tym zakresie podmiot, który jest abonentem, ponosi odpowiedzialność za dokonane naruszenia z racji tego, iż pozostają w związku przyczynowym z jego działalnością, zezwała de facto na takie działania w ramach zawartej umowy dzierżawy, co więcej czerpie z tego korzyści majątkowe. W związku z tym nie ma znaczenia z punktu widzenia odpowiedzialności w ramach art. 23 i 24 k.c., iż łączą go stosunki biznesowe z innym podmiotem, którym się posilkuje w redagowaniu i układaniu przedmiotowych treści. Jako abonent domen winien na bieżąco monitorować ich wykorzystanie przez dzierżawcę również pod kątem zapobieżenia ewentualnym naruszeniom, które pozostają w tej sytuacji w bezpośrednim związku z jego działalnością biznesową.

Przechodząc do oceny zastosowanych środków ochrony naruszonych dóbr osobistych powodów w zakresie ochrony niemajątkowej należy wskazać, iż wymagały one, na kanwie zarzutów apelacyjnych pozwanych, stosownej korekty, tak aby były adekwatne w rozumieniu art. 24§1 k.c. do dokonanych naruszeń. Jeżeli chodzi o przeprosiny, których ma dokonać pozwana (...) to należało słowo „rejestrator” zastąpić słowem „abonent”, albowiem taką rolę w stosunku do domen pełni ta pozwana /rejestratorem jest podmiot dokonujący rejestracji domen/. Sąd Apelacyjny uznał również / w stosunku do wszystkich oświadczeń/, iż winny być skonkretyzowane ściśle dobra osobiste powodów, do których naruszenia doszło, samo powołanie się na naruszenie dóbr osobistych jako takich jest zbyt ogólnikowe, a ponadto za daleko idące w stosunku do zakresu dokonanych naruszeń. Również zbyt represyjne w stosunku do pozwanych i za daleko idące Sąd odwoławczy uznał przypisanie do przedmiotowych oświadczeń słów kluczowych (tagów) w postaci nazwisk powodów. Każde z nich jest szeroko znane opinii publicznej, w konsekwencji nie jest zasadne, aby przy wpisaniu ich nazwisk w wyszukiwarce internetowej pojawiały się w pierwszej kolejności przedmiotowe przeprosiny, sygnalizujące iż doszło do naruszenia ich dóbr, nie zaś inne, „neutralne”, informacje na ich temat. Implikowało to ich stosowną korektę na podstawie art. 24§1k.c. w zw. art. 386§1 k.p.c.

Niezasadne natomiast były pozostałe zarzuty pozwanych kwestionujące formę oświadczeń, w tym co do adekwatności zastosowanych środków. Istotnie przedmiotowe artykuły nie były wyświetlane na stronie głównej serwisów /a w każdym razie strona powodowa tego nie wykazała/, jednakże pozwani uczynili sobie z pisania na temat powodów, w postaci całego cyklu artykułów, stałe źródło dochodów. Nie zniechęciło ich złożenie pozwu w niniejszej sprawie ani nie znalazła jakiegokolwiek uznania argumentacja powodów, mająca na celu spowodowanie zaniechania działań, przeciwko nim skierowanych i traktująca również o dotkliwości dokonanych naruszeń. Ostatni z artykułów ukazał się już nawet w toku procesu. W konsekwencji zasadne jest umieszczenie przeprosin na stronie głównej serwisów przez okres 24 godzin, a następnie przez okres 30 dni, na podstronach serwisów, we wskazanym w sentencji rozmiarze, określonym w pikselach. W konsekwencji zarzuty pozwanych, jakoby treść powyższego zobowiązania była niezrozumiała są niezasadne. Natomiast wskazanie w oświadczeniach spółek, iż to ich zarządy przepraszają za dokonane naruszenia, nawiązuje jedynie do stosownych regulacji prawa handlowego /kodeksu spółek handlowych/, w ramach których to zarząd kieruje spółką i reprezentuje ją na zewnątrz, a więc w konsekwencji składa w jej imieniu przeprosiny. Natomiast powoływanie się przez pozwanych, iż oświadczenia tego typu wiążą się z działalnością wydawniczą serwisów /redakcyjną/, co ma, z uwagi na ich „niepoważną” zawartość, uchylać prestiżowi członków zarządów spółek wydaje się nieporozumieniem, wywołanym jak się wydaje zbyt późną refleksją nad profilem i tematyką merytoryczną prowadzonej działalności gospodarczej. Argumentacja powyższa ponadto jest niespójna z poprzednio zaoferowaną, zmierzającą do wykazania, iż omawianie aspektów życia w serwisie podnosi prestiż osoby będącej przedmiotem „felietonu”/ pkt. I.1.c) tiret 3 petitum każdej z apelacji/. W konsekwencji osoby działające zgodnie z prawem za spółkę winny dokonać w jej imieniu również stosownych czynności, zmierzających do naprawy skutków naruszenia dóbr osobistych innych osób, do których doszło na skutek działalności spółki, której sprawami kierują.

Jeżeli chodzi o roszczenie zawarte w pkt. 5 sentencji, to brak było podstaw prawnych do przyjęcia solidarnej odpowiedzialności pozwanych, która musi wynikać albo z umowy stron, albo z ustawy, co w przedmiotowej sytuacji nie miało miejsca. Zasadne było w świetle dokonanych naruszeń, oparte na treści art. 24§1k.c., żądanie usunięcia z serwisów przedmiotowych artykułów, celem zapobieżenia ich kolejnym, dalszym wyświetlaniom, a w konsekwencji dalszym, stałym naruszeniom dóbr osobistych powodów. Skoro obydwaj pozwani ponoszą odpowiedzialność, jak to argumentowano wyżej, z tego tytułu, to adresatem tego roszczenia winny być oba te podmioty. Natomiast brak było zdaniem Sądu Apelacyjnego podstaw w świetle aktualnego nurtu orzecznictwa Europejskiego Trybunału Praw Człowieka nakazywanie usunięcia publikacji z archiwów internetowych pozwanych. Archiwa te stanowią bowiem bazę wiedzy dla celów historycznych i edukacyjnych, pełnią też rolę informacyjną/por. wyrok z dnia 10.03.2009 r. w sprawie (...) p-ko Wielkiej Brytanii, skargi nr (...) i (...), wyrok z dnia 16.07.2013r. w sprawie W. i S. p-ko Polsce, skarga nr (...)/. Strona powodowa nie wносиła natomiast o dokonanie stosownej wzmianki przy tekście artykułów, co Sąd Apelacyjny wskazuje dla porządku, albowiem proceduje na skutek apelacji pozwanych. Zmiany wymagało również uwzględnione żądanie w zakresie upoważnienia zastępczego /pkt/ 6 sentencji/, albowiem każdy pozwany może odpowiadać za swoje działania, nie zaś za działania drugiego pozwanego, związane z niewykonaniem zobowiązania Sądu. Tym bardziej brak jakichkolwiek podstaw prawnych do solidarnej odpowiedzialności pozwanych w tym zakresie. Powyższe implikowało zmiany stosownych punktów sentencji na podstawie art. 386§1k.p.c.

Przechodząc natomiast do ostatniej kwestii, tj. roszczenia dotyczącego zadośćuczynienia Sąd Apelacyjny uznał za zasadne zarzuty pozwanych w tym zakresie. Powodowie bowiem, każde z nich z osobna, nie wykazali swoich krzywd związanych z publikacjami omówionych artykułów, nawet ich dokładnie nie sprecyzowali finansowo, wnosząc o zasądzenie sumarycznego świadczenia na cel społeczny. Natomiast roszczenie każdego z powodów winno być określone osobno, a dopiero później ewentualnie, fakultatywnie - łącznie, wobec tożsamości odbiorcy. Każdy z powodów może bowiem potencjalnie doznać swojej odrębnej krzywdy, jako zespołu negatywnych odczuć, związanych z treścią artykułów i skutkami publikacji. Te negatywne implikacje winny być, jako oddzielnie istniejące, wykazane w stosunku do każdego z uprawnionych z osobna, w powiązaniu z jego indywidualną wrażliwością, uczuciami których doznał, w aspekcie jego sytuacji osobistej, zawodowej, towarzyskiej etc. W niniejszej sprawie tak się nie stało, powodowie tego nie wykazali, w szczególności przy tym uniemożliwili sądowi przeprowadzenie dowodu z ich zeznań, nie przychodząc na rozprawę, mimo wezwania do osobistego stawiennictwa w celu przesłuchania. Nie wykazali też

swojego żądania innymi środkami. Nie wiadomo wobec tego na czym konkretnie, na jakim spectrum negatywnych odczuć, powyższa krzywda polegała, jakie negatywne implikacje w sferze niematerialnej publikacje te wywołały. W konsekwencji już z tych przyczyn roszczenie dochodzone na podstawie art. 448 k.c. w zw. art. 23k.c.i 24§1k.c. podlegało oddaleniu. Dodatkowo należy wskazać, iż w niniejszej sprawie, w pełni funkcję restytucyjną oraz kompensacyjną z uwagi na tematykę publikacji, spełnią środki ochrony niemajątkowej, które będą stanowiły właściwą i adekwatną reakcję na dokonany zespół naruszeń.

W związku z powyższym Sąd Apelacyjny działając na podstawie wskazanych przepisów materialnych oraz art. 386§1 k.p.c zmienił zaskarżony wyrok i oddalił powództwo odnośnie uwzględnionego przez Sąd I instancji roszczenia w zakresie przyznanego świadczenia na cel społeczny. Już ubocznie, dla porządku, należało zauważyć, iż błędne było zasądzanie odsetek od dnia 7 lipca 2011r., skoro uprawomocnił się uprzednio wydany wyrok Sądu Okręgowego z dnia 24.10.2010r. w części dotyczącej oddalenia odsetek od tego świadczenia za okres do dnia 23.10.2011r.

W związku z powyższym apelacje pozwanych w pozostałych częściach, na podstawie art. 385 k.p.c. podlegały oddaleniu. Wobec tego, iż powodowie wygrali swoje powództwa co do zasady, natomiast przegrali co do roszczenia pieniężnego oraz części roszczeń niemajątkowych we wskazanych wyżej zakresach, Sąd Apelacyjny uznał za zasadne, odpowiednio na podstawie art. 100 k.p.c. i 108§1 k.p.c w zw. art. 100 k.p.c., znieść koszty postępowania między stronami za I i II instancję.